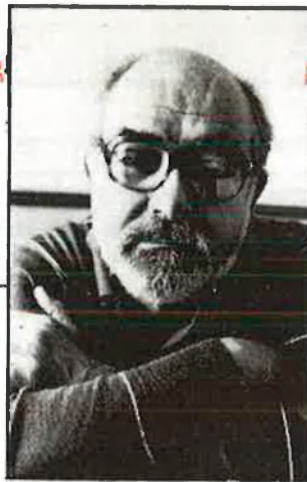

Aturar l'atur

Vicent Ventura

I bé, ja ho sap tothom, el pacte s'ha signat, després de llargues sessions en les quals semblava que, efectivament, les coses s'havien posat difícils i era possible, fins i tot, que les «forces socials» no el signassen. ¿Què hauria passat si s'hagués produït una eventualitat semblant? Realment, ¿s'haurien agreujat les coses fins al punt que ens amenaçaven uns i altres? Mai no ho sabrem i, segons diuen, cal felicitar-se'n. Unes quantes ambigüitats distribuïdes convenientment al llarg del text i la intervenció, especialment convincent, del president del govern, amb aquell to de predicador a què ens ha acostumat, han fet el miracle.

Per més que, si se'm permet de dir-ho, jo tenia, no sé per què, la seguretat que hi hauria pacte. Com tinc la seguretat que no eixirem de l'OTAN. En absolut no vull dir que em malfie de les anades i les vingudes, de les declaracions lleugerament agressives, dels moments en què semblava que ningú no tornaria a la taula. Crec que la sinceritat més transparent ha presidit l'estira-i-amolla de la CEOE i de la UGT. I crec, igualment, que el govern ha estat un àrbitre imparcial de les discussions. Només s'ha produït un moment realment dramàtic que vés a saber si no haurà decidit el resultat final. Parle del moment en què, a la vora mateixa del trencament, el president del govern va amenaçar uns i altres de contar-ho tot. «Si no signeu

—va dir als «agents socials»—, contaré per què.» I com que han signat, ens hem quedat sense saber-ho. Deu tractar-se d'algun pecat «social», és clar, com correspon a la condició dels «agents», d'aquells que ningú no voldria haver comés. I tanmateix l'han degut cometre —¿un només o els dos «agents socials»?— perquè instants després de l'amenaça presidencial ja havien estampat tots tres la signatura al paper.

Siga com siga, amb amenaça presidencial o sense, jo sabia que hi hauria acord. Ho sabia «par coeur», com diuen els francesos, que no per cap deducció racional. Perquè, racionalment parlant, el pacte era impossible. Vegeu, si no, com pot ser que tots tres, govern, CEOE i UGT, declarassen a tort i a dret que l'obsessiva preocupació compartida era aturar l'atur i, al mateix temps, la CEOE demanava més facilitats —més encara—, per tal que les empreses puguen «desfer-se-dels-excedents-de-mà-d'obra-que-saturen-les-plantilles-impedint-la-productivitat-necessària-etc.» ¿Com quedem —en demanava jo angoixat— amb aquesta gent? ¿Volen o no volen cre-

ar llocs de treball «com-a-primer-objectiu-del-pacte»?

Doncs bé, resulta que sí, que es poden voler les dues coses alhora. El que passa és que no sabem prou del funcionament de l'economia. Igual que amb tantes altres coses, s'ha de tenir molta paciència. De primer, cal alleugerir les empreses d'una part de la plantilla, sense que això coste un ull de la cara als empresaris. Després, cal aconseguir que els qui hi resten treballen més, siguin més productius, perquè l'empresa tinga més beneficis. I és aleshores que els empresaris, amb els beneficis, crearan altres empreses noves per facilitar treball als qui han hagut de deixar el que tenien per poder-ne tenir un altre de nou després d'unes vacances pagades en l'atur. Em pense que el mecanisme no pot ser més normal.

Així doncs, el resum de la situació podria ser aquest. De moment, hi haurà més atur. No es pot evitar. La culpa és dels mecanismes econòmics. Però, després, tot s'arranjarà, serem feliços i menjarem perdus el temps de les perdus, conills el temps dels conills i cada cosa quan toca.

Perquè, sense l'AES, ni perdus, ni conills, ni res de res. Tots a l'atur, inclosos els empresaris. I amb tots en l'atur, ¿dón eixirien els diners per pagar als aturats? O siga que pitjor podria ser del que és. Donem, per tant, gràcies a Déu, al govern, a la CEOE i a la UGT. Amén.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom 2n.
 Nom Domicili
 Població D. P. Tel. part
 Lloc de naixement Any de naixement
 Professió Lloc de treball
 Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:
 5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma
 Pagarà: semestralment anualment
 Forma de pagament: Dom. bancària Telèf. bancari Gr. postal
 En el cas corresponent ompliu, al dors, la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinyuda del Baró de Càrcer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:
 Caixa o banc Agència
 Carrer Ciutat
 Els pregreu que els rebuts que a nom de
 Domicili Població
 presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de ptes.
 a pagar en terminis ^{semestralment} _{anualment} per la quantitat de ptes. siguin
 pagats amb càrrec ^{al compte corrent} _{a la llibreta d'estalvis} nòm.
 de de 198.....
Firma